

De Heraut

VAN DE

Gereformeerde Kerken in Nederland.

Het auteursrecht van den inhoud van dit blad wordt verzekerd overeenkomstig de wet van 28 Juni 1881 (Staatsblad N°. 124).

Zondag 22 Juli 1888. N°. 552.

Dit blad wordt geregeld des Vrijdags aan de geabonneerden verzonden.
Bijdragen van medewerkers, ingezonden stukken en alles wat verder den inhoud van dit blad betreft, te adresseren aan de REDACTIE, Abonnementen en Advertenties aan de ADMINISTRATIE van De Heraut, Warmoesstraat 106, Amsterdam.
Insendingen die later dan Donderdag 's namiddags te 12 ure worden ontvangen kunnen voor het nummer van die week niet meer in aanmerking komen.

Abonnementen: franco aan huis, per drie maanden f. 1.20. Afzonderlijke nummers aan het Bureau 10 Cent.
Abonnementen worden aangenomen door alle Boekhandelaars, Postdirecteuren enz. en aan het Bureau, Warmoesstraat 106, te Amsterdam.
Advertentie: van 1 tot 6 regels 90 Cent; voor elk regel meer 15 Cent.
Aanvragen en vermelding van liefdegaven en Verslagen van Vereenigingen 10 Ct. per regel.

„Trommelende op hare harten.“

En zoo is Satan machtig ook in de tonenwereld geworden.
Op zichzelf is Satan stom, en al wat we van geluiden uit zijn demonische wereld lezen is een knerseren der tanden en een rukken als aan kluisters. Maar door den mensch werkt Satan ook op de tonenwereld in breeder zin, en zoo ontstaat het goddelooze lied en zoo ontstaat de zondige muziek, en door dit booze lied en deze giftige muziek doet Satan in de maatschappij en in de harten der menschen kinderen invloeden een wereld van zondige gewaarwordingen en van opstandige gedachten. Wie, wie zal zeggen wat verwoesting in ons geslacht enkel door het lied en de melodie van de *Marseillaise* is teweeggebracht?

Dan wordt de muziek, evenals de sterke drank, middel van bedwelmeling en opwinding, instrument om zich over den slagboom des levens heen te zetten, en om dan toch maar de noodkreten van het hart te overstemmen, trommelt men zelf en laat men om zich heen trommelen. o, Als de stilte, waarin men stikt, maar afgebroken wordt, en het verwijtend kloppen van het hart maar niet aan het woord komt, besnaar dan uw citers en tokkel uw harpen en sla op tamboerijn en trommel, mits er maar zij wat afleide, wat verstrooie en ontspant.

En dat is dan het zondig einde, dat Gods heerlijke tonenwereld, die Hij ook ons schonk, om het hart te doen trillen van heilige vreugde, misbruikt wordt als wapen tegen God. Een optrekken als in reien en niet trommelen, om te ontkomen aan het gedreun van zijn Majesteit.

Maar hoor, dit verzet duurt niet altoos. Eens, zegt de Heere, tot die joelende en spelende wereld, eens komt de dag, dat alle trommel en cimbaal u uit de hand zal vallen, en dat Ik u voor éénig getrommel laten zal het bange kloppen van uw eigen hart.

„Trommelende op hare harten“, zegt Nahum, zullen dan diezelfde dochteren uitrekken, die dagen—, jarenlang in wild gedruisch van tamboerijn en van cimbaal haar God vergaten.

En zoo zal het eens met heel deze bruissende, joelende wereld zijn.

Nu wordt de stem van binnen gesmoord, en al voller en luider en drukker ruischt het geklaak van lied en instrument om ons heen.

Maar eens valt ook voor het Ninevé onzer dagen al deze verstrooiing weg; eens zal ook voor haar alle geklaak des lieds en der trommelen verstommen, tot aan u, o, menschenkind niets blijven zal dan de vreeslijke trommelslag van uw eigen bang geworden hart.

Niets, tenzij ge den Eenige kennen moogt en nog de taal van een ander hart, van zijn hart vol goddelijk ontfermen, opvingt.

KUYPER.

inkomsten der Nederd. Herv. Gemeente te Amsterdam, verweerderesse, procureur en advocaat Mr. A. M. van Stipriaan Lullius, en tegen den Staat der Nederlanden, mede verweerder, procureur Mr. C. J. François, advocaat Mr. W. Thorbecke.

De procureur generaal heeft in deze zaak de volgende conclusie genomen:

Edel Hoog Achtbare Heeren! In het proces, dat tegen den Staat is aangevangen bij dagvaarding van 6 September 1886, door een partij, die zich qualificeert als de Commissie tot het bestuur over de Kerkgebouwen, goederen, fondsen en inkomsten der Nederd. Herv. Hervormde Gemeente te Amsterdam, bestaande uit de 24 personen in die dagvaarding genoemd, heeft gevraagd als interveniente toegelaten te worden een partij, die insgelijks beweert de commissie te vormen en voor de Nederd. Hervormde Gemeente te Amsterdam op te treden. Bij het arrest *a quo* is dat verzoek tot interventie niet ontvankelijk verklaard, omdat, tegenover de ontkenning van de oorspronkelijke eiscleressie, incidentele verweerderesse, de interveniente hare beweerdde hoedanigheid niet had bewezen, vermits uit de vier door die partij in het geding gebrachte brieven van den kerkeraad der voornoemde gemeente wel blijkt dat de zeventien personen, die als commissie willen optreden, tot leden der commissie zijn benoemd, maar die brieven onbewezen laten, dat die zeventien personen werkelijk vormen de commissie, omdat deze, volgens hare constitutionele bepalingen, bestaat uit vier en twintig leden en dus geen minder getal van personen tot vertegenwoordiging van de kerkelijke gemeente kan optreden als de commissie, zoolang de zoodanige niet door justitie van vacaturen of ander wettig bewijs aantoonde, dat de beneden het reglementair getal opkomenden de rechtens eenige leden der commissie zijn. De Raad vindt dat arrest met mijne conclusie in de *Kerkbroek*, Deel 146, p. 45.

De eiscler tot revisie van dat arrest wordt bestreid met een middel van niet-ontvankelijkheid, daarop gegrond, dat de vier heeren, die thans zeggen voor de gemeente op te treden als de commissie, daartoe niet zijn bevoegd; 1°. omdat zij niet aantoonen, dat terwijl de commissie reglementair uit 24 leden bestaat, zij thans de eenige leden der commissie zijn en dus de commissie vormen; 2°. omdat, volgens het reglement, geen wettig besluiten of handelen van de commissie mogelijk is dan waar althans 2/3 der leden van het college kan opkomen; 3°. omdat zij, opgehouden hebbende lid te zijn der Nederd. Hervormde kerk en speciaal van hare Amsterdamsche gemeente, van hun lidmaatschap der commissie zijn vervallen.

Dat die exceptie niet zou mogen worden voorgesteld, kan, dunkt mij, aan de eisclers in revisie niet worden toegegeven, want al maakt zij, zoodaals die partij pleitte, het debat over alle vragen van het fond noodzakelijk, waar is de wetsbepaling die dit verbiedt? En wanneer de eisclers in revisie deze instantie aanvangen met vier 24 leden der commissie, omdat *pendente lite* van de 17, die aanvankelijk optraden, 7 zijn afgestreden, 5, door censuur getroffen, hebben opgehouden lid te zijn en 1 is overleden, waarom zouden dan de verweerdeers niet mogen beweren, dat ook die vier *hangende* het geding en vóór de dagvaarding in revisie hun radikaal hebben verloren, en dus ook die vier niet bevoegd waren als de commissie voor de gemeente deze instantie te beginnen?

Volgens de eisclers in revisie berust de uitspraak van het arrest *a quo* op een misverstand. De verzoekers tot interventie zouden wel degelijk in *prima* het bestaan van zeven vacatures hebben aangetoond, en niet onderscheidende tusschen het ontstaan en het bestaan van vacatures, beroepen de eisclers zich thans op de vacatures, die in de jaren 1886 en 1887 zijn ontstaan, om aan te toonen, dat de vier heeren, die in revisie als de commissie handelen, de commissie vormen. Maar het is niet de vraag of er in de twee laatste jaren plaatsen in de commissie vacant zijn geworden, maar of er 20 plaatsen in de commissie vacant waren toen deze instantie door de vier heeren werd aangevangen. Dat feit moeten de eisclers bewijzen, omdat alleen daardoor kan worden aangetoond, dat zij de qualiteit bezitten, waarin zij handelen; dat feit hebben zij echter niet bewezen en het zou een interventie van bewijlsland zijn, indien men van de andere partij vorderde, dat zij de aanvulling der ontstane vacatures door wettige benoeming, hetzij van hen die zij als leden der commissie opgeeft, of van anderen, zal bewijzen, want men zou haar zoodoende opleggen het bewijs dat de vier heeren de commissie niet uitmaken.

Maar al is de verwerder partij tot geen bewijs gehouden, al moet de eisclende partij aantoonen, dat zij de qualiteit bezit waarin zij optreedt, toch verklaart zich de verweerderesse, onder protest van ongehoudenheid daartoe, bereid van hare zijde aan te toonen, dat de vier heeren, niet de eenige leden der commissie zijn, wat zij tracht te doen door er op te wijzen, dat de vacatures-Pouwels en IJsebrand, welke de eiscleressie zelf stelt, zijn vervuld, ten bewijze waarvan zij produceert een extract uit de notulen der vergadering van het classicaal bestuur van Amsterdam, vergaderende met dertig van de overige kerkeraadsleden, doende wat des algemeen kerkeraads te Amsterdam is, van 4 April 1887.

Of daardoor bewezen wordt, dat op wettige wijze in de vacatures is voorzien? Ik geloof

het niet, en ik moet mijn twijfel motiveeren, omdat de verweerderesse aan haar m.e. superabondant betoog op dit punt, blijkbaar groote waarde hecht.

Het is in *confesso*, dat bij besluit van de Algemeene Synode van 1 Dec. 1886 200 vele leden van den reglementair uit 140 leden bestaanden kerkeraad, uit hunne kerkelijke bedieningen en ambten werden ontzet, dat het aantal leden daalde beneden 2/3 en het algemeen reglement voor de Hervormde Kerk bepaalt, dat geen kerkelijk bestuur enig besluit neemt, dan bij tegenwoordigheid van minstens 2/3 der leden, waaruit het bestaan moet, tenzij de vergadering wegens onvoldoende getal van leden reeds eenmaal was uitgegaan, en ten tweeden maal tot behandeling der zaak wettiglijk was opgeroepen. Gold nu op dat oogenblik nog onveranderd de bepaling van art. 1 van het Synodaal reglement voor de kerkeraaden, het zou de vraag zijn, of het geval, dat zich hier voordoede, wel was dat, hetwelk het 2de lid van genoemd artikel op het oog heeft. En ontkennend is die vraag beantwoord in de door de eiscleressie overgelegde adviezen van de heeren FARMACIE SANDERS, Prof. LINTELLO DE GEER en VAN BEMMEL, alsmede in een zeer belangrijke conclusie van den substituti-officier van justitie te Amsterdam, Mr. de Kock, conclusie, die, met het daarop gevolgde vonnis van de Rechtbank te Amsterdam, is uitgegeven door Mr. HEINEKEN, en bestreden in de *Kerkelijke Courant* van 19 Maart 1887, No. 12.

Hier is echter die vraag niet aan de orde: want de vervulling der beide vacatures had plaats onder vigeur van het bij besluit van de Algemeene Synode van 13 Augustus 1886 aangaande art. 1 van het reglement op de kerkeraaden, door de toevoeging van een alinea houdende: »indien tengevolge van bedanken, afscheiding, schorsing of ontzetting van leden van den kerkeraad eenen gemeente, hun aantal gedaald is beneden twee derden der leden waaruit deze bestaan moet, en het classicaal bestuur misdien, naar al. 2 van dit artikel, moet doen wat des kerkeraads is, doch in dit opzicht de uitvoering zijner kerkelijke betrekking verzuimt, doet het provinciaal kerkbestuur in zulk een gemeente wat des kerkeraads is, en kan zich door een commissie uit zijn midden voor de gevallen in al. 4 genoemd, laten vertegenwoordigen.“

En dat die bepaling de strekking heeft niet slechts om aan het provinciaal kerkbestuur een bevoegdheid toe te kennen, die het vroeger niet had, maar ook om door een authentieke interpretatie weg te nemen een twijfel, waartoe de redactie van het tweede lid van art. 1 van het reglement op de kerkeraaden aanleiding heeft gegeven, en te bepalen, dat de verplichting van het classicaal bestuur om te doen wat des kerkeraads is, ook daar bestaat, waar, tengevolge van bedanken enz., het ledental van een kerkeraad beneden 2/3 van het reglementaire getal gedaald is, kan m. i. niet betwijfeld worden na liet betoog, dat de Rechtbank alhier, met een beroep op de geschiedenis der quaestieuse bepaling, bij haar vonnis van 28 Februari 1888 (*Weekblad* No. 5524) geleverd heeft.

Toch geloof ik niet, dat die bepaling de vervulling der vacatures, op die wijze als bij de notulen van 4 April 1887 is geconstateerd, goedmaakt.

Dat de Synode onbevoegd is zich met het beheer in te laten, en dan ook het beheer niet heeft geregeld, is, meen ik, een stelling, waarvan de juistheid algemeen wordt erkend. Dit aan te toonen ligt niet op mijn weg, want het tegendeel heeft de verweerderesse niet trachten te betoogen, maar wil men in die quaestie doordringen, men leze de in 1874 te Utrecht verschenen brochure »de Synode en het beheer der kerkelijke goederen in de Hervormde Kerk“ en Mr. BUMA, »de onbevoegdheid van de Alg. Synode der Ned. Herv. Kerk tot het regelen van het beheer der plaatselijke kerkgoederen“. Wel heeft de Synode nog in 1874 beproefd uitvoering te geven aan het 2de lid van art. 65 van het in 1852 door haar vastgestelde algemeene reglement, inhoudende, dat omtrent de administratie der bijzondere kerk, pastoorij, custorij- en andere gemeentefondsen, en de betrekking tusschen derzelver bestuurders en de kerkeraaden, nadere bepalingen zullen worden ontworpen, maar, het wordt door prof. DE GEER in zijne bestrijding van Mr. LEVY's »de Amsterdamsche kerk-tuchtaak“ herinnerd, het door de Synode ontworpen reglement vond zooveel tegenstand, dat de Synode het weer introk, en art. 65, al. 2 een doode letter bleef. Of zijn wellicht de Synodale reglementen, die in het algemeen alleen het bestuur en niet het beheer betreffen, te Amsterdam ook op dit laatste toepasselijk? Ik zou het niet durven beweren.

Door de verweerderesse werd bij pleidooi er op gewezen, dat in 1880 voor Amsterdam het beheer is opgedragen aan den Kerkeraad. Maar daaruit volgt, dunkt mij, niets anders, dan dat de Amsterdamsche kerkeraad een tweeledige functie heeft, *bestuur en beheer*; dat te Amsterdam zijn *bestuur* en beheer in één hand; doch volstrekt niet dat de Kerkeraad te Amsterdam in *sake van beheer* de bepalingen der Synodale reglementen moet naleven, en dus ook niet, om bij het geval, dat ons hier bezighoudt, te blijven, dat de kerkeraad te Amsterdam in *sake van beheer* onbevoegd is te handelen en te beslissen met een kleiner getal dan 2/3 van het reglementaire aantal leden, en ook niet, dat, waar het aantal leden van

den kerkeraad beneden dat cijfer is gedaald, het classicaal bestuur de *beheersfunctie* van den kerkeraad, alleen of met de nog overige leden van dien raad, zoo mogen of moeten uitoefenen.

Ja maar, zeggen de verweerdeers, wie de kerkeraad is dat moeten dan toch de Synodale reglementen uitmaken. Ik zal het niet tegenspreken, maar ik ontken dat het classicaal bestuur, dat in het geval en op de wijze van de nieuwe bepaling van art. 1 van het reglement op de kerkeraaden optreedt, volgens dat reglement, of volgens een andere reglementaire bepaling, de kerkeraad is, vermits door daling van zijn ledental beneden 2/3 de kerkeraad niet *ophoudt te bestaan*, maar, zoolang hij in dien toestand van onvoldatigheid verkeert, onbevoegd is tot handelen in *sake van bestuur* en alleen van *bestuur* en de classis dan ook, volgens het reglement zelf, in dat geval, vergaderende op de wijze als bij het 3de lid van het artikel is voorgeschreven, niet is de kerkeraad uit andere bestanddeelen opgebouwd, maar een vergadering om te doen wat des kerkeraads is, dus een vergadering om de *bestuursfunctie* van den kerkeraad waar te nemen.

Het was dus door de vergadering van den algemeenen kerkeraad, kerkeraad die nog bestond, al was zijn ledental niet groot genoeg om in *bestuurszaken* te kunnen handelen, dat ingevolge art. 3 van het reglement voor de commissie in de vacaturen Pouwels en IJsebrand had behooren te worden voorzien, en de vergadering van 4 April 1887, samengesteld uit het classicaal bestuur en de 30 daarin opgekomen leden van den Kerkeraad, was daartoe onbevoegd.

Men behoeft dus niet zijn toevlucht te nemen tot de in 1875 en 1885 door den kerkeraad in het reglement voor de commissie gemaakte veranderingen, om de ongeduldigheid der op 4 April 1887 gedane benoemingen te bewijzen, en daarom bepaal ik mij hier, wat dit punt betreft, onder verwijzing overigens naar de reeds geciteerde adviezen, tot de opmerking, dat bij art. 41 van het reglement voor de commissie van 1859 de kerkeraad zich voorbehouden heeft veranderingen en bijvoegselen in dat reglement te maken, dat dit voorbehoud niet in strijd is met eenige bepaling van de Synodale reglementen welke de bevoegdheid des kerkeraads in *beheerszaken* niet regelen, dat ook door de wijzigingen in art. 1 van het reglement gebrach, geene bevoegdheid van eenig hooger kerkelijk collegie is miskend of verkort, en die wijzigingen ook niet door eenig hooger kerkelijk collegie kon worden teniet gedaan, omdat aan de hoogere kerkelijke collegiën bij de Synodale reglementen geenerlei bevoegdheid is toegekend om de beheersaangelegenheden te regelen. *Nie refert* dat bij het door de verweerderesse geproduceerde besluit van den kerkeraad van 11 Juli 1887 de besluiten van het classicaal bestuur, doende wat des kerkeraads is, van 22 Maart—28 April 1886 zijn bekrachtigd en gehandhaafd, en de successievelijk door het classicaal bestuur, doende wat des kerkeraads is, gedane benoemingen zijn goedgekeurd, want dit besluit is *posterieur* aan de dagvaarding in revisie, zoodat al mocht daaruit kunnen worden afgeleid, wat ik hier niet behoef te onderzoeken, dat de onwettige handelingen en benoemingen van het classicaal bestuur, doende wat des kerkeraads is, tot wettige handelingen en benoemingen zijn verheven, en voortaan als zoodanig gelden moeten, toch daaruit niet kan volgen, dat die handelingen en benoemingen wettig waren, toen in revisie werd gedagvaard, dat toen reeds bestonden wettige benoemingen, waardoor in de vacaturen Pouwels en IJsebrand was voorzien.

Doch gesteld het classicaal bestuur, doende wat des kerkeraads is, heeft hier gehandeld binnen de perken zijner bevoegdheid, mocht dan ook de stemming op deze wijze plaats hebben?

Uit de notulen der vergadering van 4 April 1887 blijkt, dat in de vergadering zijn opgekomen, behalve het classicaal bestuur, 30 van de nog tot optreding bevoegde leden van den kerkeraad, en dat terwijl door deze laatste 30, door of voor de ter vergadering aanwezige 7 leden van het classicaal bestuur 38 stemmen ter vervulling van de voormelde vacaturen werden uitgebracht. Het classicaal bestuur schijnt aldus gehandeld te hebben met het oog op art. 9 van het alg. reglement. Maar uit dat artikel kan wel volgen dat de vergadering, samengesteld op den voet van art. 1 van het reglement op de kerkeraaden, geen besluit mag nemen dan bij tegenwoordigheid van minstens 2/3 der leden, waaruit die vergadering bestaan moet, maar zeker niet, dat, wanneer het classicaal bestuur, overeenkomstig gemeld art. 1, vergadert om te doen wat des kerkeraads is, de stem van het classicaal bestuur of zijne gecommitteerden wordt gerekend zoo velen te gelden als er leden van den kerkeraad ontbreken. Zoo iets moge te vinden zijn in het provinciaal reglement voor de kerkeraaden in Noord-Brabant, voor Amsterdam bestaat het niet, en het moge gebruikelijk zijn zoo te handelen, ik houd dat gebruik voor een misbruik, dat gewraakt wordt door de artt. 8 en 10 van het algemeen reglement, en ook geen grond vindt in de reglementaire bepalingen betreffende de benoemingen der commissieleden.

Al neemt men dan ook aan, dat al de bij de reglementen voor de verkiezing van commissieleden voorgeschreven formaliteiten in

Conclusie en uitspraak in zake de Amsterdamsche beheersprocedure. (Weekblad van het Recht, nr. 5571, van 5 Juli 1888.)

Hooge Raad der Nederlanden. Burgerlijke kamer. (REVISIE.) Zitting van den 15 Juni 1888. Voorzitter, Mr. J. G. KIET.

Was volgens art. 7 van het reglement der Nederd. Hervormde kerk van 1859 en is daarna steeds gebleven een vereische voor het lidmaatschap der Commissie tot het bestuur voor de kerkgebouwen, goederen, fondsen en inkomsten der Nederd. Hervormde Gemeente, het lidmaatschap der Nederd. Hervormde kerk, zoodat het verlies van dit lidmaatschap het verlies van het lidmaatschap diër commissie tengevolge heeft?

— Ja.

Heeft de Nederd. Hervormde kerk te Amsterdam (doelend), eene eigene organisatie en staat zij geheel buiten het Synodaal verband der Nederd. Hervormde kerk, zoodaals dat bij art. 4 van het algemeen Reglement is omschreven?

— Ja.

Volgt hieruit dat toetreding tot laatstgemeld kerkgenootschap, het lidmaatschap der Nederd. Hervormde kerk doet verloren gaan?

— Ja.

[Het in eersten aanleg gewezen arrest is opgenomen in W. No. 5429.]

De Nederd. Hervormde Gemeente te Amsterdam, eiscleressie, procureur en advocaat Mr. B. M. Vlieland Hein, tegen de zich noemende Commissie tot het bestuur over de Kerkgebouwen, goederen, fondsen en

Conclusie en uitspraak in zake de Amsterdamsche beheersprocedure. (Weekblad van het Recht, nr. 5571, van 5 Juli 1888.)

Hooge Raad der Nederlanden. Burgerlijke kamer. (REVISIE.) Zitting van den 15 Juni 1888. Voorzitter, Mr. J. G. KIET.

Was volgens art. 7 van het reglement der Nederd. Hervormde kerk van 1859 en is daarna steeds gebleven een vereische voor het lidmaatschap der Commissie tot het bestuur voor de kerkgebouwen, goederen, fondsen en inkomsten der Nederd. Hervormde Gemeente, het lidmaatschap der Nederd. Hervormde kerk, zoodat het verlies van dit lidmaatschap het verlies van het lidmaatschap diër commissie tengevolge heeft?

— Ja.

Heeft de Nederd. Hervormde kerk te Amsterdam (doelend), eene eigene organisatie en staat zij geheel buiten het Synodaal verband der Nederd. Hervormde kerk, zoodaals dat bij art. 4 van het algemeen Reglement is omschreven?

— Ja.

Volgt hieruit dat toetreding tot laatstgemeld kerkgenootschap, het lidmaatschap der Nederd. Hervormde kerk doet verloren gaan?

— Ja.

[Het in eersten aanleg gewezen arrest is opgenomen in W. No. 5429.]

De Nederd. Hervormde Gemeente te Amsterdam, eiscleressie, procureur en advocaat Mr. B. M. Vlieland Hein, tegen de zich noemende Commissie tot het bestuur over de Kerkgebouwen, goederen, fondsen en

Conclusie en uitspraak in zake de Amsterdamsche beheersprocedure. (Weekblad van het Recht, nr. 5571, van 5 Juli 1888.)

Hooge Raad der Nederlanden. Burgerlijke kamer. (REVISIE.) Zitting van den 15 Juni 1888. Voorzitter, Mr. J. G. KIET.

Was volgens art. 7 van het reglement der Nederd. Hervormde kerk van 1859 en is daarna steeds gebleven een vereische voor het lidmaatschap der Commissie tot het bestuur voor de kerkgebouwen, goederen, fondsen en inkomsten der Nederd. Hervormde Gemeente, het lidmaatschap der Nederd. Hervormde kerk, zoodat het verlies van dit lidmaatschap het verlies van het lidmaatschap diër commissie tengevolge heeft?

— Ja.

Heeft de Nederd. Hervormde kerk te Amsterdam (doelend), eene eigene organisatie en staat zij geheel buiten het Synodaal verband der Nederd. Hervormde kerk, zoodaals dat bij art. 4 van het algemeen Reglement is omschreven?

— Ja.

Volgt hieruit dat toetreding tot laatstgemeld kerkgenootschap, het lidmaatschap der Nederd. Hervormde kerk doet verloren gaan?

— Ja.

[Het in eersten aanleg gewezen arrest is opgenomen in W. No. 5429.]

De Nederd. Hervormde Gemeente te Amsterdam, eiscleressie, procureur en advocaat Mr. B. M. Vlieland Hein, tegen de zich noemende Commissie tot het bestuur over de Kerkgebouwen, goederen, fondsen en

Conclusie en uitspraak in zake de Amsterdamsche beheersprocedure. (Weekblad van het Recht, nr. 5571, van 5 Juli 1888.)

Hooge Raad der Nederlanden. Burgerlijke kamer. (REVISIE.) Zitting van den 15 Juni 1888. Voorzitter, Mr. J. G. KIET.

Was volgens art. 7 van het reglement der Nederd. Hervormde kerk van 1859 en is daarna steeds gebleven een vereische voor het lidmaatschap der Commissie tot het bestuur voor de kerkgebouwen, goederen, fondsen en inkomsten der Nederd. Hervormde Gemeente, het lidmaatschap der Nederd. Hervormde kerk, zoodat het verlies van dit lidmaatschap het verlies van het lidmaatschap diër commissie tengevolge heeft?

— Ja.

Heeft de Nederd. Hervormde kerk te Amsterdam (doelend), eene eigene organisatie en staat zij geheel buiten het Synodaal verband der Nederd. Hervormde kerk, zoodaals dat bij art. 4 van het algemeen Reglement is omschreven?

— Ja.

Volgt hieruit dat toetreding tot laatstgemeld kerkgenootschap, het lidmaatschap der Nederd. Hervormde kerk doet verloren gaan?

— Ja.

[Het in eersten aanleg gewezen arrest is opgenomen in W. No. 5429.]

De Nederd. Hervormde Gemeente te Amsterdam, eiscleressie, procureur en advocaat Mr. B. M. Vlieland Hein, tegen de zich noemende Commissie tot het bestuur over de Kerkgebouwen, goederen, fondsen en

Conclusie en uitspraak in zake de Amsterdamsche beheersprocedure. (Weekblad van het Recht, nr. 5571, van 5 Juli 1888.)

Hooge Raad der Nederlanden. Burgerlijke kamer. (REVISIE.) Zitting van den 15 Juni 1888. Voorzitter, Mr. J. G. KIET.

Was volgens art. 7 van het reglement der Nederd. Hervormde kerk van 1859 en is daarna steeds gebleven een vereische voor het lidmaatschap der Commissie tot het bestuur voor de kerkgebouwen, goederen, fondsen en inkomsten der Nederd. Hervormde Gemeente, het lidmaatschap der Nederd. Hervormde kerk, zoodat het verlies van dit lidmaatschap het verlies van het lidmaatschap diër commissie tengevolge heeft?

— Ja.

Heeft de Nederd. Hervormde kerk te Amsterdam (doelend), eene eigene organisatie en staat zij geheel buiten het Synodaal verband der Nederd. Hervormde kerk, zoodaals dat bij art. 4 van het algemeen Reglement is omschreven?

— Ja.

Volgt hieruit dat toetreding tot laatstgemeld kerkgenootschap, het lidmaatschap der Nederd. Hervormde kerk doet verloren gaan?

— Ja.

[Het in eersten aanleg gewezen arrest is opgenomen in W. No. 5429.]

De Nederd. Hervormde Gemeente te Amsterdam, eiscleressie, procureur en advocaat Mr. B. M. Vlieland Hein, tegen de zich noemende Commissie tot het bestuur over de Kerkgebouwen, goederen, fondsen en